

[Søren Andersen.]

den højtærede minister nu anerkender deres kasse, men jeg savner samtidig en begrundelse, i hvert tilfælde en tilstrækkelig klar begrundelse, for, at tilsvarende anerkendelse ikke kan gives til statsbanechaufførerne, fordi der findes chauffører i Arbejdsmandenes og Specialarbejdernes Forbund og arbejdsløshedskasse.

Vi driver ikke på nogen måde gennem vore ændringsforslag arbejdsløshedsforsikringen ud i — skal vi sige — nogen form for karrikatur. Vi må snarere sige tværtimod. Der er i vort ændringsforslag nr. 2 tendens til en begyndende rationalisering, idet vi foreslår, at der skal være mindst 500 medlemmer i en arbejdsløshedskasse, for at den skal kunne godkendes.

Ændringsforslag nr. 3 tilsigter at stille arbejdere lige, enten de er medlem af en fagforening eller blot medlem af fagets arbejdsløshedskasse. Vi ser ikke nogen saglig begrundelse for det tillæg på $33\frac{1}{3}$ pct., som de, der ikke er medlem af fagforeningen, må betale for at få lov til at stå i fagets arbejdsløshedskasse. Den højtærede minister har nævnt visse administrative udgifter, som bæres af fagforeningen, men det er ikke lykkedes at få talmateriale frem, der kan give mulighed for en nogenlunde sikker vurdering af begrundelsen for dette tillæg til kontingentet eller i det hele taget for størrelsen af et eventuelt tillæg. Derfor må vi principielt sige, at de to kategorier af medlemmer i arbejdsløshedskasserne må stilles lige med hensyn til kontingent.

I den forbindelse finder jeg det naturligt at komme ind på en ganske kort drøftelse, som vi har haft i udvalget angående overenskomster mellem statsinstitutioner og fagforbund vedrørende antagelse af arbejdere, eventuelt arbejdsløshedsforsikrede arbejdere. Jeg takker den højtærede socialminister for besvarelsen af spørgsmålene, men navnlig for, at oversigten er kommet med i betænkningen. Disse overenskomster såvel som $33\frac{1}{3}$ pct.s tillægget er, så vidt jeg kan se, ikke fæstet til nogen lovbestemmelse — jeg har forstået det på den måde — men har sit udgangspunkt i et cirkulære fra 1933, som gentagne gange er blevet forlænget ved følgende cirkulærer. Når denne oversigt interesserer, er det, fordi disse overenskomster dækker over en række

vidt forskellige aftaler, uden linje og med vidt forskellige konsekvenser. En gruppe er indgået på at antage fortrinsvis familieforsørgere og arbejdsløshedsforsikrede uden at pege hen mod en bestemt arbejdsløshedskasse. En anden gruppe er gået ind på fortrinsvis at ansætte personale, som er arbejdsløshedsforsikret i en bestemt arbejdsløshedskasse. En tredje gruppe f. eks. er, som det er nævnt på sidste side i betænkningen, gået ind for en overenskomst om fortrinsvis antagelse af medlemmer af et bestemt fagforbund, uden at arbejdsløshedskassen eller forsikringsbetingelser er nævnt. Et cirkulære må vel have lovkraft, indtil en lovændring forkaster det eller ombudsmanden eventuelt anholder det som ulovmedholdeligt. Men er cirkulæret i enkelte tilfælde overtrådt? Det savner jeg i hvert fald en klar oversigt over eller et klart svar på; det har vi ikke fået i udvalget; og samtidig spørger jeg: er det ikke betænkeligt for staten at give visse borgere fortrinsret? Ja, det er nogle af de bemærkninger, som jeg gerne ville knytte til disse overenskomster, nu da de altså er indrykket i betænkningen.

Det fremgår af mine udtalelser ved første behandling og under udvalgsbehandlingen, at vi ville føre loven à jour gennem en forhøjelse af dagpengesatserne og også ville ændre og forbedre loven på en række andre områder, bl. a. ved ophævelse af zonegrænserne for det maksimale boligtilskud, bestræbelser, der er på linje med dem, mit parti har gjort sig til talsmand for i anden lovgivning, f. eks. for ophævelse af zonegrænserne eller med hensyn til aftrapning af boligtilskuddet, når den ene ægtefælle er beskæftiget.

Vi har undladt at stille ændringsforslag vedrørende graduering af brændselshjælpen, selv om vi nok kunne synes, at det foreslåede betyder en betragtelig udvidelse af administrationen.

I det hele taget er vore ændringsforslag udtryk for vor vilje til at skabe noget efter vore synspunkter positivt, men også for en udpræget forhandlingsvilje. Men de foreslåede udvidelser af forsikringen og tendensen til i en tid med god løn og god beskæftigelse at skubbe mere og mere over på staten, må vi vende os imod. Derfor vender vi os i vort ændringsforslag nr. 4 imod, at